

Palju õnne, Eesti!

Head kuulajad!

Mida soovida Sulle, Eestimaa?

Et kestma jääks meie eestimaised suved,
et talved ära meilt ei viiks me lume,
et tormituuled, marud maad ei räsiks,
et ikka alati käiks hästi Sinu käsi.

Et kestma jääks me keel, kultuur ja kombed,
me teadma peame, mis on plaanid homsed.

Et Eestimaa ei satuks iial ohtu,
on Sulle tarvis leida kindlat rohtu.

On vaja tarka juhtimist ja võtteid,
häid valikuid ja läbimõeldud mõtteid.

Siis alles jäävad järved, sood ning rabad
ja metsadesse kitsed, nudisabad.

Me ise enda elu koos siin loome
ja õnne Eestimaale toome.

Nii ühiselt me hoiame Sind täna
ja homme, ülehomme teeme ikka sama.

Siin on me kodu, siin on me juured,
me rõõmud, mured, lootused nii suured.

Las igavesti valitseb siin rahu,
sest kurjus siia lihtsalt siis ei mahu.

Kõik halb las minna kiirelt oma teed,
Me kallis Eestimaa, jää kestma kauaks veel!

Aitäh kuulamast!

Mariliis Tute, 8.c

Palju õnne, Eesti!

Head kuulajad!

Ütlen teile kohe, et mina kõnet ei pea. Seda teevad suured ja targad inimesed. Mina räägin teile mõne mamma loo. Just nagu see kuulus näitleja Margus Tabor. Mamma on vana, aga tema ei elanud siis, kui oli Eesti Vabariik. Tema elas Vene ajal. See on omamoodi naljakas aeg. Väga paljudes kohtades ei olnud elektrit. Huvitav, kuidas nad telefone laadisid?

Mamma rääkis, et tema vanaemal oli peidetud Eesti lipp koos majadokumentidega. Aastaid hiljem hävisid need koos taluga tulekahjus. Mammal endal on igal lipupäeval Eesti lipp uhkelt lehvimas.

Sellel ajal pidid kõik tööl käima. Koolilapsed viidi sügisel kolhoosi tööle. Ükskord olid nad terve klassiga ära jooksnud sellepärast, et õpetaja ise ei teinud tööd. Mamma ütleb ikka: „Praegu on lihtne, ei pea ühtki tööd oskama. Tuleb otsida uusi väljakutseid!“

Mina arvan, et mingi amet tuleb selgeks õppida. Meil on hea, saame koolis tarkust omandada. See on meie ainuke töö. Minul käsib ta lugeda ja ristsõnu lahendada, siis ei lähe „aju rooste“. Vastuseid otsib mamma vajadusel raamatutest. Meie pidavat pilve peal elama. Vaatame netist, korra teame, kuid teadmisi ei ole. Võib-olla peaksime kõik rohkem oma nutiseadmetest välja tulema. Tuleks uurida rohkem, mis või kuidas oli ja mida tehti? Saaksime ehk teada, kui hea meil praegu on.

Kui minul on sünnipäev, soovitakse õnne. Vanematele inimestele soovitakse tervist ja pikka iga. Riigile soovime, et riik jääks kestma ja oleks iseseisev. Siis on meil kõigil hea. Riik ei ole mingi müstiline asi. Riik, see oleme meie kõik. Seega on meil kõigil sünnipäev. Palju õnne meile!

Täna kuulamast!

Maria Lillepuu, 3.b klass

Austatud kuulajad!

Ene Ergma on öelnud, et Eesti vajab igaihte meist, nagu meie vajame oma riiki. Olgugi, et eestlasi jagub igasse maailmanurka, vajab igaiüks meist südames siiski oma kodumaad, maad, kus õitsevad õunapuud, kus lauldakse üheskoos isamaale, kus võideldakse üheskoos oma vabaduse püsimise eest. Meie esivanemad maksid oma elu hinnaga meie vaba tuleviku eest. Kuid kas see ikka on Eesti mida me tahtsime?

Kas me soovisime Eestit, kus sõna on vaba ning eestlastele omaselt seda enda rahvuskaaslaste vastu kasutame? Kas soovisime Eestit, kus ei osata hinnata iga inimese individuaalsust? Ei, sellist Eestit me kohe kindlasti ei soovinud. Kuid me soovisime sellist, kus igaihel on tagatud tasuta keskkoolitus. Soovisime Eestit, kus on säilinud meie esiemade ja esiisade traditsioonid. Soovisime Eestit, kus lastel on turvaline kasvada. Soovisime Eestit, kus tullakse kokku ning lauldakse meie kodumaast ja kodumaale.

Mina soovisin Eestit kus kõik inimesed on võrdselt väärtustatud ühiskonnaliikmed. Üheskoos oleme soovinud Eestit, kust on hea minna avastama laia maailma, kuid kuhu on veelgi parem alati tagasi tulla.

Aitäh sulle armas Eestimaa, et oled koduks tublidele sportlastele, andekatele muusikutele ja näitlejatele, sõduritele ja igaihele meist, kes me sind oma kodumaaks peame. Heiki Vilepi sõnad luuletusest "Eestimaa"

Peipsi äärest Saaremaani
Läti piirist mereni
Igast lapsest punapõsksest
kuni suure pereni
Kõik see kokku on me kodu
see on meie Eestimaa
kaardi pealt võib ära võtta
südamest ei kätte saa

Palju õnne, rahu, armastust, sallivust ning ühtehoidmist kallis Isamaa!

Kõne Laura-Liisa Sõber 7.c
Esitab Liisa Väli 7

PALJU ÕNNE, EESTI!

Kallid kuulajad!

Sel aastal saab Eesti 104-aastaseks.

Mis mulle Eestis meeldib?

Mulle meeldib Eesti loodus. Meil on ilusad rohelised metsad,

kus saame värskes õhus jalutada ning korjata marju ja seeni.

Meil on kaunid ja puhtad rannad, kus suvel puhata ja sõprade seltsis aega veeta.

Mulle meeldivad ilusad soojad suved, aastaringide vaheldus ning, et kõik lapsed saavad nautida lumiseid talvesid.

Eesti rahvas on väga sõbralik ja ka minul on siin palju sõpru.

Ma arvan, et Eesti näeb oma sünnipäeval väga ilus välja. Ta kannab sinist kleiti, tal on mustad juuksed ning jalas valged kingad.

Ma soovin Eestile palju õnne sünnipäevaks! Tähistagem kõik koos meie oma Eesti pidupäeva!

Aitäh!

Sofia-Loora Tohvre

2.a

Austatud kuulajad!

Meie riik saab juba 104 aastat vanaks. Kas pole mitte väärikas vanus? 102 aastat tagasi kirjutati alla Tartu rahu lepingule ning Eesti sai päriselt vabaks. Sellest on rohkem kui sajand möödas, kui Nõukogude Venemaa tunnustas esimest Eesti Vabariiki.

Teatud mõttes on ka praegu Eesti keset vabadusvõitlust. Me võitleme selle eest, et seljataksime koroonaviiruse. Nüüdsel koroonaaajal me ei saa sõprade ja tuttavatega kohtuda nii tihti kui sooviksime. Kuid sellest hoolimata tähistame me oma riigi sünnipäeva, küll väiksemas seltskonnas või läbi televiisori ekraani, kuid ikkagi tähistame. Koolis vaatame aktuse otseülekannet video teel ja meie direktor peab kõne. Lisaks sellele toimuvad kõnevõistlus ja viktoriin, kool on kaunistatud rahvusvärvidega.

Mida Eestile sünnipäevaks kinkida? Mina kingiksin Eestile hästi suure pildi, kus on palju Eesti tähtsaid sümboleid, kohti ja inimesi. Sellel pildil oleks kindlasti meie president, Vabadussõja võidusammas ja rahvuslind suitsupääsuke. Paneksin pildi Haapsalu kunstikooli galeriisse, et kõik saaksid seda näha.

Vabariigi aastapäeva tähistame ka sel aastal pereringis.

Head kuulajad! Leidke ka Teie aega olla perega. Vaadake hommikul televiisoriga lipu heiskamist Pika Hermannini torni. Võtke ette jalutuskäik meie armsas Haapsalus ja saage osa Haapsalu Vabadussõja mälestussamba juures toimuvast uhkest üritusest. Kui vähegi võimalik ja haigused lubavad, minge külla vanavanematele, et koos kooki süüa ja koosolemise rõõmu tunda. Kingime endale ilusa päeva koos Eestiga.

Palju õnne, Eesti!

Elo Lehtla 4.b

Palju õnne, Eesti!

Head kuulajad!

Minu kõne on nagu Eesti lipp. Kõne esimene osa on nagu meie riigilipul – sinine. See räägib asjadest, mis ei ole väga halvad, aga ei ole ka head ehk siis, saaks ka paremini. Teine osa ehk must, kõneleb nendest asjadest, mis on pigem halvasti ja kolmas - valge, pajatab nendest, mis on head.

Sinine. Minu arvates võiksid eestlased esialgu tundma õppida oma kodumaad ja alles siis minna teisi riike avastama. Lisaks leian, et sisserändajatesse võiks suhtuda viisakamalt ning lugupidavamalt, eriti lapsed.

Must. Siin peatuksin abivalmiduse puudumisel. Minu meelest on nii, et kui eestlane vajab abi ja ta seda välja ei ütle, siis teine eestlane seda ei märkagi. Loomulikult ei käi ka kõikide kohta. Märgakem teineteist ning abistagem, kui vaja.

Valge. Toon välja kolm asja, mis on Eesti juures väga head. Esimeseks on näiteks võimalused, tahad saada sportlaseks, teadlaseks, muusikuks, näitlejaks või soovid saada lihtsalt head haridust, siis Eestis on see võimalik. Teiseks, meie loodus ja vabad loomad. Eesti loodus on väga ilus ja siin on palju loomi, keda ei pea ilmtingimata loomaaeda vaatama minema, sest neid võib kohata ka vabas looduses. Kolmandaks on meie emakeel. Meil, eestlastel, on oma keel, mida pole just igal rahval ning seepärast peame seda hoidma ja kandma põlvest-põlve, et see nii ka jääks.

Just selline ongi minu arvates väikese Eesti lipp.

Palju õnne, Eesti!

Mirtel Vaino

5.a klass

Palju õnne, Eesti!

Austatud kuulajad!

Kui ma Eestile mõtlen, siis tulevad mulle kohe pähe eesti inimesed, meie võrratu loodus, meie helisev keel ning Eesti sünge, aga kaunis ajalugu.

Eestlastest on pigem jäänud mulje, et me oleme tagasihoidlik, vaikne ja pigem omaette hoidev rahvas, aga kui meil on ühine eesmärk, suudame me liigutada mägesid. Andkem meile kätte noodid ja me laulame ennast vabaks, andkem meile kätte paber ja pliiats ja me kirjutame imelisi muusikateoseid, sütitavat luulet ja mõtlemapanevat proosat, pangem meile jalga pastlad ja me keerutame jalga koidust hämarikuni ja seome kõik etteasted üheks ilusaks etenduseks. Pangem meile ette õpikud ja me näitame, et oma teadmistega suudame olla maailmatasemel. Eestlane olla on tõesti uhke ja hea ning meie piiriks on vaid taevas.

Kui keegi Eestit pilve pealt vaatab, siis esimesena märkab ta kindlasti meie kauneid vohavaid metsasid. Eesti kogu pindalast katavad metsad ligi poole ja üks eestlasi ongi ju peetud metsarahvaks. Mets on ideaalseks kohaks, kus lihtsalt aeg maha võtta, nautida ennast ümbritsevat keskkonda, kuulata vaikuse kauneid helisid ja loodusega üheks saada. Kui me aga tahame, et meie metsad maa pealt ei kaoks, peame nendega paremini ümber käima ja mitte rikkuma seda, mis meile kallis. Aga ega mets pole ainuke osa meie loodusest. Eestist rääkides ei saa kindlasti ära unustada meie hingematvaid soid ja rabasid. Mäletan üht hommikut, mille veetsin rabas, ja seal avanes mulle maagiline vaatepilt. Päikesetõusu ajal kattis raba tohutu udupilv, milles päikeselt langenud roosakad kiired lausa mängisid udus. Udu segunes roosakate toonidega ja saadud pilt oli imeline. Just selliste hetkede pärast ma Eestit armastangi.

Kõige rohkem vast armastan ma meie helisevat keelt, sest keelega on tõesti Eestil vedanud. Eesti keel on tohutult lummas ja rikas, aga üks ta ole ka omajagu raske. Meie kallis keel kõlab, nagu seda räägiksid inglid ja kui sõnad ilusasti üksteise järele seada, saab moodstada ingelilusa kõlaga lauseid. Ka laulda on eesti keeles kõige parem. On lausa imeline, kuidas ühe ja sama tähendusega sõna saab eesti keeles öelda kümnetel erinevatel viisidel ja samas üks ja sama sõna saab tähendada mitut asja. Ma siiralt loodan, et eesti keel ei mattu pealetungiva inglise keele alla, sest nii maagilist keelt mujalt ei leia, aga ma arvan, et senikaua kuni meie

haridus on eestikeelne ja noored oskavad korrektset kirjakeelt, pole meie emakeele kadumise oht suur.

Suur on aga meie väikese Eesti ajalugu. Eesti aladele tulid inimesed umbes 11 000 aastat tagasi. Eesti alad on kuulunud küll ristsõdijatele, küll Rootsile, Saksamaale, Tsaari-Venemaale ja Nõukogude Liidule. Iga riik, mis Eesti aladel on valitsenud, on seda natuke muutnud ja selle tulemuseks on see Eesti, mida meie teame. Ma saan aru, miks nad Eestit vallutasid, sest vaadake ringi: Eesti on ju imeline. „Kõigist raskustest hoolimata on Eesti õppinud selgeks ühe olulise tõe: kui tahad, et sind koheldakse riigina, tuleb ka käituda riigina,“ ütles juba Lennart Meri.

Mulle tundub, et Eesti on üks väike, aga samas tohutu ime. Me võime olla pindalalt ja rahvaarvult väikesed, aga meie riik on täis armastust, ja seal, kus on suur armastus, juhtub palju imesid. „Meist kõigist sõltub Eesti püsimine,“ on taas kord öelnud Lennart Meri ja ärgem kunagi unustagem seda, et eestlane on võrratu olla ja oma pisikese kodumaa üle tuleb uhkust tunda.

Palju õnne sinu, minu ja meie kõigi Eesti!

Angela Meeles, 9.f

ARMSAD KUULAJAD!

EESTIMAA ON MEIE ISAMAA. SEE ON MINU JA MINU VANEMATE KODU. SEE ON KA MINU VANAISADE JA VANAEMADE KODU. SIIN ON KÕIGIL HEA ELADA.

EESTIS ON LASTEL HEA KASVADA, SEST SIIN ON PUHAS ÕHK JA PIISAVALT LASTEAEDASID NING KOOLE. MEIL ON SIIN HEA KASVADA VEEL SEEPÄRAST, ET ON RAHUAEG.

ME RÄÄGIME EESTI KEELT. SEE ON MEIE EMAKEEL. SEDA KEELT RÄÄGIVAD MEIE EMAD JA ISAD, VANAEMAD JA VANAISAD NING SEETÕTTU ON MEILE EESTI KEEL LIHTNE.

EESTI ON ILUS KOHT ELAMISEKS. MEIL ON NELI AASTAAEGA. MEIE MAAL ON PALJU METSI, MIS ON KODUKS LOOMADELE JA TAIMEDELE. METSAS ON VÄRSKE ÕHK. SEAL ON TORE JALUTADA JA KUULATA LINDUDE LAULU NING SEDA, MIDA TAIMED MEILE RÄÄGIVAD.

EESTIMAA LINNADES ON SAMUTI PALJU PUID NING PARKE. TORE ON HOMMIKUTI LINNULAULU KUULDES ÄRGATA.

EESTIMAA ON VÄGA VÄIKE. SEE POLE AGA ÜLDSEGI PAHA, SEST VAHEMAAD EI OLE PIKAD JA KERGE ON TEED MEELDE JÄTTA.

MULLE MEELDIB EESTIS ELADA.

PALJU ÕNNE, ARMAS EESTI!

AITÄH KUULMAST!

1.a klass

Palju õnne, Eesti!

Head kuulajad!

Palju õnne, kallis Eesti, 104-aastane! Kas sa seda ise tead? Ma arvan, et siiski tead.

104 aastat ühele riigile ei olegi nii palju! Kõik need aastad oled sa meid hoidnud ja pakkunud turvatunnet, Meil ei ole õnneks suuri looduskatastroofe, Eestis on maa sile ja kenad rohelised metsad.

Eestlastena saame nautida nelja aastaega: kevadet, mis on täis lootust ja looduse tärkamist; suve, mis üllatab meid soojuse ja valgusega; sügist, mil korjame looduse kasvatatud saadusi ning talve, kui loodus puhkab.

Mina armastan Eestit, sest saan rääkida, õppida ning laulda kõige ilusamas keeles maailmas.

Mida ma kingiks Eestile? Ma tahaks, et inimesed ei oleks kurjad. Sooviks, et kõik lapsed saaksid käia koolis ning et keegi ei peaks tundma puudust toidust ja soojusest.

Palju õnne ja pikka iga!

Loviise Juurik 1.b

Palju õnne, Eesti!

Tere, kallid koolipere!

Meie väike riik saab juba 104-aastaseks. Ma ei tea ühtegi nii vana inimest. Minu vanusega võrreldes on Eestimaa juba päris vana, ma olen alles 10-aastane. Teiste riikidega võrreldes on Eesti aga üsna noor.

Mis te arvate, milline oleks meie kodumaa, kui see oleks raamat? Mina arvan, et kui Eesti oleks raamat, siis oleks see väga paks ning põnev teos. Seal oleksid ilusad värvikirevad pildid nagu meie sünnimaa imeline loodus. Kui võrrelda Eestit paari minu lemmikraamatuga, milleks on näiteks „Mio, mu Mio“ ja „Sipsik“, siis esimeses neist on inimesed lahked, vaprad, targad ning hea kujutlusvõimega ning teises on inimesed sõbralikud ja rõõmsa tujuga nagu meilgi Eestis.

Mulle meeldivad ka siinsed taimed ja loomad, sest need on väga kaunid. Meil on soojad suved, siis saab ujuda ja paljajalu pehmel rohelisel rohul käia. Lumised talved, mis on ideaalsed kelgutamiseks. Värvilised sügised, mil lehed langevad ja rohelised kevaded, kui pungad puhkevad ja lehed tärkavad. See kõik on lihtsalt nii imeline! Ma tahaksin väga meie kodumaa vabas looduses hunti kohata, kuna ta on meie rahvusloom.

Veel tahan ma öelda, et eesti keel on minu arust kõige ilusam keel kogu maailmas. Seda on lihtsalt nii hea kuulata, sellel on imeline kõla ja see on mulle tuttav juba väikesest peale.

Eestis on ikka hea elada, kuna siin on ilus loodus ja toredad inimesed, kes käituvad teistega viisakalt ning ulatavad abivajajale käe, kui seda vaja.

Ma olen väga õnnelik, et elan just siin. Ma armastan meie kodumaad, Eestimaad, kogu südamest.

Palju õnne, Eesti!

Täna kuulamast.

Adele Lints 3.b klass

Palju õnne, Eesti!

Tere, kallid koolilapsed!

Oleme siin, et rääkida sellest, kui tore ja hea on meie kallid Eestimaa. Ma olen väga õnnelik, et meie kool tähistab Eesti Vabariigi 104. sünnipäeva ja ma saan siin aktusel esineda.

Tahan teile öelda, et meil siin Eestimaal on neli aastaaega, aga paljudes teistes maades nagu näiteks Egiptuses, on kogu aeg soe. Meil on siin nii päikest, vihma, lund, lörtsi, tuult, rahet kui ka jääd.

Ma olen rõõmus, et olen Eestis sündinud ja räägin eesti keelt. Eriti õnnelik olen nende inimeste üle, kes tulevad mujalt siia ja õpivad meie keele umbes aastaga ära. Mulle meeldib väga eesti keel, sest minu arust on see ilus. Mulle meeldib Eestist kirjutada, kuna see on minu jaoks lihtne. Mõnede inimeste arust on see natuke raske, aga neid ei tohi sellepärast norida. Eriti neid, kes räägivad kodus üldse teist keelt. Mina olen hoopis nende inimeste üle uhke, isegi kui nad ütlevad sõnu valesti. Nad vähemalt püüavad...

Eesti hümn on ilus ning see räägib sellest, kui hea ja kallid on meie armas Eestimaa. Mulle meeldib meie riigilipp, kuna selle värvid on minu lemmikvärvid. Sinine tähendab taevasina ja must põllumulda. Valge tähendab armastust ja seda, et meil on suvel valged ööd ning meie kodumaa on vaba.

Ma saan aru, miks just rükkilill on meie rahvuslill. Kas ka teie teate miks? Sellepärast, et sellel on Eesti lipu värvid - sinine, must ja valge. Mina kingiksin oma isamaale sünnipäevaks terve sületäie rükkililli.

Palju õnne, kallid Eestimaa!

Mirjam Mik

3.b klass

Palju õnne, Eesti!

Hea koolipere!

Mul on au siin juba kuuendat korda seista, et tuua teieni oma seekordsed mõtted.

Iga aastaga läheb see aga järjest keerulisemaks, sest olen eelnevatel aastatel peatunud oma kõnedes erinevatel teemadel: Eesti loodus, tore kasvukeskkond, hea haridus, poliitika, meie keel, kultuurisündmused ning ka meid tabanud COVID-viirus. Millest siis seekord?

Seekord otsustasin oma mõtted sättida vikerkaareks, mida meist igäüks näinud on ning mis alati palju rõõmu valmistab ja väikesed lapsed elevile ajab.

Esimene värv on punane ja mulle seostusid sellega kohe meie väikese, kuid traditsioone armastava rahva rahvariided. Olete te märganud, kui sageli on neis punast värvitooni? Nii erinevates triibukangastes kui ka lillemuustrite taustavärvina säravas villases seeliku- ja vestikangas.

Oranži värviga seostus mulle aga kohe hea tuju ning rõõmus meel, mis tantsu- ja laulupidudel meid üheks ning ühtehoidvaks ühendab.

Kollane on päikese, suve ja küpse viljapõllu värv. See on täis soojust, headust ning Eestimaist mahetoitu, mida tublid talunikud oma suure tööga meile annavad.

Roheline on muidugi looduse värv. Eestis on, mida hoida ja kaitsta, kuid kas me alati oskame seda hinnata? Meie metsad peaksid säilima, et seal leiaksid kodu nii linnud kui ka loomad, et saaksime oma esivanemate kombel käia seenel ja marjul ning lihtsalt metsas puhata.

Helesinine on minu unistus... Unistus sellest, et ühel heal päeval on kõik jälle endine ning paha viirus on läinud ega tule enam kunagi tagasi. Kõik saaksid elada rõõmus ja rahu ning inimesed ei jaotuks kahte leeri ning nende erimeelsused kaoks.

Tumesinisega seostus mulle esimese asjana meie armsa kooli vorm. Iga esimese klassi põnn on ilmselgelt 1.septembril väga uhke, kui saab kanda Haapsalu Põhikooli logoga tumesinist vesti.

Viimane värv vikerkaares on lilla. See oli tõeline pähkel, sest mul ei seostunud lilla värviga esialgu midagi. Siis aga avastasin, et minu koduhoovis annavad kevade tulekust märku lillad krookused, mis kaunistavad ja meele rõõmsaks teevad.

Eestimaa sünnipäevaks neid veel ei ole, sest krookused on mattunud lumevaiba alla, kuid lumelilli maalib talvekuu sünnipäevalapsele külma ilma korral kõikjale. Lumelilledega tulen sind õnnitlema 104. sünnipäeval ka mina.

Palju õnne, armas Eesti!

Täna kuulamast

Betti Kaljuvere 6.a

Palju õnne, Eesti!

Lugupeetud kuulajad!

Soovin Eesti sünnipäeva eel rääkida oma möödunud aasta elamustest. Eelmise aasta 24. veebruaril võtsime perega ette 513 km pikkuse automatka Võrumaale. Seal ronisime Suure Munamäe tippu ja hüüdsime alla orgu: „Ilus oled, isamaa!”

Kevadel esinesime laulukooriga Soomes. Seal tutvusin meie hõimurahva kultuuriga ja sain palju toredaid mälestusi, kuid teisel päeval märkasin ma pargis jalutades üht väikest mesilast. Nägin, kuidas ta lendas lillest lillesse ning lendas oma mesipuu poole. Sellel hetkel tundsin ma, et reisida ja maailma avastada on tore, kuid see miski tõmbab mind alati Eestisse tagasi.

Eelmisel aastal oli meil väga soe ning päikseline suvi, kuigi jaanipäevale järgnenud ööd olid hämarad või isegi pimedad. Mind see ei heidutanud, kuna varajastel hommikutundidel nägin, kuidas mägede harjadel kumas koit ning taevasse tõusis me lootuse loit.

Suviti jõuab tavaliselt iga eestlane vähemalt korraks maal puhata. Mina veedan suved maal vanaema juures aiamaajakeses, mistõttu pean ma seda oma koduks. Igal hommikul, kui päikesekiired mu aknast sisse tungivad, hakkab mu peas kõlama üks hääl, mis laulab: „Kodu lõhn on eriline, kodu värv ja maik. Kodu on nii imeline tavaline paik.”

Sügisel valiti meile presidendiks Alar Karis, kes oma uusaastapöördumises vastas küsimusele, kas 2022. aasta tuleb eelmisest kergem, et ta ei tea vastust, aga usub, et üheskoos saame hakkama.

Uue aasta tulekul soovisin, et mu suult ei kaoks kunagi need laulud, mis meenutavad minu esimest laulupidu. Ootan juba 2023. aasta laulupidu, kus ühiselt lauldes tunneme jälle, et „kogu maailm heliseb laulu käes, kogu imeilus maailm laulab lahti oma väed.”

Selle kõne pühendasin sulle, mu isamaa, kes oled minu arm ning kellel olen andnud oma südame. Kui te midagi sellest kõnest endaga kaasa võtate, siis olgu see Tõnis Mäe tsitaat: „Inimene on nagu pill - kui ta on häälest ära, siis ta ei helise.”

Aitäh kuulamast ja head vabariigi aastapäeva!

Kete Erik, 7.a

Palju õnne, Eesti!

Austatud koolipere!

Usun, et meil kõigil mõlgub vahel mõtteis Eesti Vabariigi sünnilugu. Olid ju siis rahutud ajad, põnevus, ootusärevus - sellel ajal oleks minagi tahtnud elada ja näha ka oma kodumaa taasiseseisvumist: kuidas rahvas kätest kinni hoidis, laulis ja lõi tõelise tugeva Eestimaa ühtsustunde.

Kõigil meil on südames koht, mis kuulub isamaale - kõige ilusamale ja turvalisemale paigale, kuhu saab iga eksinud hing end peita. Mõeldes kodumaale, peaksime tegema kõike, mis on meie võimuses, et hoida seda õnne, mis meie hoolde on usaldatud: vabadust, emakest loodust, neid puhtaid allikaid ning jalust rabavaid vaatamisväärsusi.

Peame oma rikkuseks nelja aastaaga, millest kevad kõige nooremana tõuseb tuhande kui fööniks peale suuri lumehangi ja karget ilma, mis valitsevad meid talvel.

Hetkel on ka talv, kuid on mõningaid päevi, mil on soojem ning päike annab hea tunde, mis paneb mõtlema, et varsti ongi kevad ja saame jälgida loodusemärke, mis ta endaga kaasa toob. Suvel puhub soe lõunatuul ja paitab hellalt põski, meri säteandab ning selle lõhn, eriti aga lainekohin ja pehme liiv - see on vabaduse tunne, ilus aeg! Aga kui puudelt pudenevad märkamatuult lehed ning tekitavad maha imelise värvilise vaiba - on saabunud sügis. Hiljem muutuvad lehevaibad lumehangedeks ja ongi jälle talv käes.

Vabariigi sünnipäeval saame ikka ja jälle imetleda Eesti lippu, mis koosneb värvidest sinine, must ja valge. Sinine on nagu selge taevas, must esindab tumedat metsa ning rasket ajalugu ja valge kujutab puhtust, rahu ja korrapärasust.

Kõikjal üle Eesti on väarikaid hooneid, mis jutustavad meie ajaloost. Vana väsinud veski asetsemas keset kiviaeda - milliseid aegu ning mälestusi võib see endas peita! Iidse, päevi näinud mõisa seinad võiksid ööd ja päevad läbi jutustada lugusid sündmustest, mis seal on aset leidnud. Meie rahvaluule pajatab esivanemate rõõmudest ja muredest. Sellega tahan mainida, et nii palju põnevat on säilinud Eesti ajaloost ja kultuurist ning seda, mille väärtustamise ja säilitamisega alustasid meie esivanemad ärkamisajal, peaksime rohkem

tunnustama. Kui ei oleks olnud neid tähtsaid eestvedajaid, ei oleks me võib-olla Eestiga sealmaal, kus oleme praegu.

Sel aastal saab Eesti Vabariik 104-astaseks.

Soovin kõigile head vabariigi aastapäeva! Palju õnne, Eesti!

Kärolin Kuura, 9. b